

върбитѣ, що растатѣ отъ двѣтѣ страни на рѣкичката. Отморятѣ се подѣ гжстата имѣ и хладна сѣнка, като при това си и мило чуруликаѣ.

Росица е живо и сръчно дѣвойче — помага тя на обичната си майчица. Майка ѝ се гордѣе съ нея и я нарича своя отмѣна. Всѣка сутринѣ малката Росица става съ пукването на ясната зорница. Омива си чернитѣ очички и румениѣ странпчки, сръшва си мекитѣ и кждрави косички, а слѣдѣ това се залавя на работа. Помита двора, почиства стаитѣ и обора, налива водица отъ бистрата рѣчица, хвърля трошици на току що излюпенитѣ пиленца, ... и много още други работи върши. Но и Ангелѣ не пада по долу. Той е добърѣ помощникѣ въ тежката работа на татка си. Придържа му, подава му прѣчки, поема счупенитѣ и негоднитѣ — съ една рѣчѣ, олекчава донѣкждѣ татковата си трудна работа. А татко му се радва, че има такѣвъ трудолюбивѣ и послушенѣ синѣ и се счита за честитѣ. Това е най голѣмата награда за неуморния му трудѣ.

И Ангелѣ и Росица ходятѣ на училище. Прилежни и любознателни сѣ тѣ. Сега нѣматѣ уроци — разпуснати сѣ по случай великденскитѣ празници.

Колко е топло и хубаво врѣмето! Нѣма вече онѣзи зимни студове и мразове, нѣма онѣзи страшни впелицы и хали. Днесѣ е пролѣтъ. Днесѣ всичко цѣвти, диша и се радва. Върбитѣ отдавна сѣ се облекли въ зелена прѣмѣна — отдавна сѣ се разлистили.